

Превеждане и печатане на Св. Евангелие.

Александъръ С. Б. Екзаръ въ предговора на своето Евангелие дава следната оценка за своето дѣло: „Това предприятие колко и да е богоугодно и полезно, толко по-вече е и трудно: Иска занимание постоянно, внимание проникателно, расноски преогромни и, отъ все най първо, рѣшение непоколебимо“. При тогавашнитѣ тежки условия въ България и Севлиево за това важно дѣло Попъ Ненчо е притежавалъ нужнитѣ качества. Безспорно той природно е билъ даровитъ, чрезъ самообразование и упоритъ трудъ е изучилъ гръцки, руски и славянски язици. Щомъ се почувствувалъ достатъчно подготвенъ, започва превеждане Евангелието на чисто български езикъ отъ славянски. Ставало е нужда черковно-славянскиятъ оригиналъ, отъ дето превежда Евангелието, Попъ Ненчо да го сравнява съ гръцко Евангелие. Той много добре е усвоилъ тогавашния писменъ възрожденски езикъ и за това е далъ на преводътъ гладкъ и чистъ български изразъ.

При трудни случаи Попъ Ненчо е прибѣгвалъ до помощта на Попъ Маринъ, което се вижда отъ бележката въ дневника на последния съ дата 4.XI.1865 год. „Тръгнахъ съ Попъ Ненча за въ Русчукъ, гдето той печаташе *„Редовното Българско Евангелие“*, което му бѣхъ поправялъ азъ, и той ми тегли харчлъжка, за да му съмъ другаръ“. Самъ Попъ Маринъ нарича Евангелието на Попъ Ненча за „редовно българско“, т. е. първо българско Евангелие, въ което се състои голѣмата заслуга на Попъ Ненча за тогавашното църковно българско дѣло.

Попъ Ненчо е ималъ близкъ роднина, богатъ градинарь въ гр. Одеса — Иванъ Григоровъ Ватевъ, братъ на жена му, който му е доставилъ всички Евангелия на гръцки и славянски язици за преводъ, като е ималъ предъ видъ и Евангелието на Николаа Парисіади отъ 1857 год. и на Александъръ С. Б. Екзархъ отъ 1858 год. Надъ този преводъ той е работилъ непрекъснато цѣли осемъ години, за да даде нѣщо ново и по съвършено. Неговото Евангелие не е било точенъ преводъ отъ друго Евангелие, но е далъ и нѣщо свое както по системата, така и по съдържанието му. Въ предговорътъ си Попъ Ненчо казва: „Азъ като виждахъ въ моитѣ братія тия трудности, наехся съ недостойнството си да ги освободя отъ тия мачнотіи и безпорядоци“. Като признава деликатността и важността на дѣлото си, той въ края на предговора си проси снисхождение за несвършената си работа, като казва: „И повдигнатъ отъ голѣма рѣвностъ започнахъ една такава голѣма работа... Покорно ся моля на сички-тѣ си единородни братія Священници, ако бы негдѣ